

Ruth Ware

Femeia din cabina 10

Traducere din engleză de Căprian Șiulea

În vis, fata plutea departe, sub valurile puternice și tipetele pescărușilor, în adâncurile reci și întunecate ale Mării Nordului. Ochii ei răsători erau albi și umflați de apa sărată, pielea ei alburie era încrețită, iar hainele, sfâșiate de pietrele ascuțite și transformate în zdrențe.

Mai rămăsese doar părul ei lung și negru, plutind prin apă ca o frunză palmată de alge întunecate, încurcându-se în cochilii și năvoade, eșuând pe mal în șuvițe ca de frânghie roasă și zăcând acolo inert, în timp ce mugetul valurilor care se spărgeau pe pietriș îmi umplea urechile.

M-am trezit, plină de spaimă. Mi-a luat ceva timp să-mi amintesc unde eram, și încă și mai mult ca să-mi dau seama că mugetul din urechile mele nu făcea parte din vis, ci era real.

Camera era întunecoasă și plină de aceeași păclă umedă pe care o simțisem în vis, iar când m-am ridicat în capul oaselor, am simțit pe obraz o briză răcoroasă. Zgomotul părea să se audă din baie.

M-am dat jos din pat, tremurând ușor. Ușa era închisă, dar, când m-am îndreptat spre ea, am auzit cum mugetul crește, iar bătăile inimii mele odată cu el. Mi-am adunat tot curajul și am dat ușa de perete. Zgomotul dușului umplea încăperea mică. Am băjbăit după întrerupător și baia a fost inundată de lumină — și atunci am văzut.

Pe oglinda aburită, cu litere de vreo 15 centimetri înălțime, scria: „NU MAI CĂUTA”.

Partea întâi

Vineri, 18 septembrie

Primul indiciu că ceva nu era în regulă l-am avut când m-am trezit în întuneric, pentru că pisica îmi dădea cu laba peste față. Probabil că noaptea trecută uitasem să închid ușa bucătăriei. Pedepsa pentru că venisem acasă beată.

— Du-te de aici, am gemut.

Delilah a mieunat și m-a lovit cu capul. Am încercat să-mi îngrop fața în pernă, dar ea a continuat să se frece de urechea mea și, în cele din urmă, m-am întors pe o parte și am dat-o jos din pat fără milă.

A căzut pe podea cu un bufnet ușor și a scos un mieunat slab, indignat. Mi-am tras cuvertura peste cap, dar chiar și prin ea o auzeam cum zgârie partea de jos a ușii și o zgâlțâie în toc.

Ușa era închisă.

M-am ridicat în capul oaselor, cu inima bubuind, iar Delilah a sărit pe pat, mieunând volos. Am strâns-o la piept ca să nu mai miște și am ascultat.

Era foarte posibil să fi uitat să închid ușa bucătăriei, sau poate doar o împinsesem, fără să o închid cum trebuie. Dar ușa dormitorului meu se deschidea în afară — o ciudățenie

a planului apartamentului. Și era exclus să o fi închis Delilah. O închisese *cineva*.

Am rămas încremenită, strângând la piept trupul cald și tremurător al pisicii și am încercat să ascult.

Nimic.

Apoi mi-am dat seama, cu o ușurare bruscă: probabil că pisica se ascunsese sub pat și eu o închiseseam înăuntru, când venisem acasă. Nu-mi aminteam să fi închis ușa dormitorului, dar era posibil s-o fi tras după mine, cu min-tea absentă, atunci când intrasem. Ca să fiu sinceră, de la stația de metrou încolo, totul era puțin în ceață. Durerea de cap începuse să se instaleze în drum spre casă, iar acum, când panica mai scăzuse, simțeam cum începe iar la baza craniului. Trebuia *neapărat* să nu mai beau în timpul săptămânii. La douăzeci și ceva de ani, fusese în regulă, dar acum nu mai puteam scăpa de mahmureală ca pe vremuri.

Delilah a început să se zvârcolească neliniștită în brațele mele, înfigându-și ghearele în antebrațul meu, iar eu i-am dat drumul, mi-am luat halatul și am legat cordonul. Apoi am luat-o de jos, pregătindu-mă s-o duc în bucătărie.

Când am deschis ușa dormitorului, acolo era un bărbat.

Nu are niciun rost să mă gândesc cum arăta — credeți-mă, am încercat să fac asta de 25 de ori la poliție. „Nici măcar o bucatică de piele de la încheteturile mâinilor?“, mă întrebau ei întruna. Nu, nu și nu. Avea glugă și o bandană în jurul nasului și a gurii, iar tot restul era în întuneric. În afara mâinilor.

În mâini avea mănuși de latex. Acela a fost detaliul care m-a speriat ca dracu'. Mănușile acelea spuneau: „Știu ce fac.“ Spuneau: „Am venit pregătit.“ Spuneau: „S-ar putea să mă intereseze și altceva în afară de bani.“

Am rămas așa o clipă îndelungată, față în față. Ochii lui strălucitori erau ațintiți asupra ochilor mei.

Prin cap îmi treceau o mie de gânduri: Unde naiba mi-e telefonul? De ce-am băut atât de mult aseară? Dacă eram trează, l-aș fi auzit când intrase. O, Doamne, cât aș vrea ca Judah să fie aici.

Și, mai mult decât orice altceva — mânușile alea. O, Doamne, mânușile alea. Erau atât de profesioniste. De *chirurgicale*.

N-am spus nimic. Nu m-am mișcat. Am rămas așa, tremurând cu halatul meu jerpelit întredeschis. Delilah s-a smucit din mâinile mele moi și a țâșnit prin hol spre bucătărie.

Te rog, m-am gândit eu. Te rog, nu-mi face rău.

O, Doamne, unde era telefonul?

Apoi am văzut ceva în mâinile bărbatului. Geanta mea — geanta Burberry cea nouă, chiar dacă detaliul acesta părea extraordinar de puțin important. Există un singur lucru legat de geantă care conta. Mobilul meu era înăuntru.

Ochii i s-au mișcat într-un mod care m-a făcut să mă gândesc că e posibil să zâmbească în spatele bandanei. Am simțit cum sângele mi se scurge din cap și degete, adunându-se în centrul corpului, pregătindu-mă să fug sau să mă apăr, în funcție de caz.

A făcut un pas în față.

— Nu..., am spus eu.

Aș fi vrut să pară o comandă, dar a ieșit ca o rugămintă. Aveam o voce subțire și stridentă, care tremura de frică.

— N...

Nici n-am apucat să termin. Bărbatul mi-a trântit ușa dormitorului în față, lovindu-mă în obraz.

O lungă clipă am rămas așa, încremenită, cu mâna la față, mută de șoc și durere. Degetele îmi erau reci ca gheața, dar pe față aveam ceva cald și umed, și mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama că e sânge, că modelul ușii îmi creștase obrazul.

Îmi venea să alerg în pat, să-mi bag capul sub pernă și să plâng la nesfârșit. Dar o voce joasă și neplăcută din mintea mea spunea întruna: *E încă acolo. Dacă se întoarce? Dacă se întoarce după tine?*

Din hol s-a auzit un zgomot, ceva căzând, și am simțit un val de groază care ar fi trebuit să mă dinamizeze, dar care m-a paralizat. *Nu te întoarce. Nu te întoarce.* Mi-am dat seama că îmi țineam respirația și m-am străduit să dau aerul afară, cutremurându-mă prelung, apoi mi-am forțat mâna să se apropie, încet, încet, de ușă.

Din hol s-a auzit un nou zgomot — de sticlă spartă —, iar eu m-am repezit, am apucat clanța și mi-am încordat toate puterile, cu degetele goale de la picioare înfipite în scândurile vechi și neregulate ale podelei, pregătindu-mă să țin ușa închisă cât de mult puteam. M-am lăsat pe vine, ghemuită cu genunchii la piept, încercând să-mi înăbuș suspinele cu halatul, în timp ce îl ascultam cum răscolește apartamentul, sperând din toată inima că Delilah fugise în grădină, departe de pericol.

În sfârșit, după foarte mult timp, am auzit cum ușa de la intrare se deschide și se închide. Am rămas acolo, plângând pe genunchi, nevenindu-mi să cred că plecase cu adevărat. Că nu avea să se întoarcă să-mi facă rău. Aveam mâinile amorțite și dureros de țepene, dar nu îndrăzneam să dau drumul clanței.

Parcă vedeam iar mâinile acelea puternice, cu mânuși albicioase de latex.

Nu știam ce avea să se întâmple după aceea. Poate că aveam să rămân acolo toată noaptea, incapabilă să mă mișc. Dar am auzit-o pe Delilah mieunând afară și zgârlind ușa.

— Delilah, am spus eu răgușită, cu o voce care tremura atât de tare, încât părea că nu era a mea. Oh, Delilah.

Am auzit-o prin ușă cum toarce, hârșăitul acela grav și familiar, ca de drujbă îndepărtată, și a fost ca și cum vraja s-ar fi destrămat.

Mi-am desprins degetele înțepenite și dureroase de clanță, îndoiindu-le de câteva ori, m-am ridicat, încercând să-mi țin echilibrul pe picioarele care tremurau, și am pus mâna pe clanța.

S-a răsucit. De fapt, s-a răsucit prea ușor, învârtindu-se în mâna mea fără să opună rezistență, fără să miște niciun centimetru limba broaștei. Bărbatul trăsesese axul de pe partea cealaltă.

La dracu'.

La dracu', la dracu'.

Eram prinsă înăuntru.

Mi-au trebuit două ore ca să ies din dormitor. Nu aveam telefon fix, așa că nu puteam să cer ajutor, iar ferestrele erau acoperite cu bare de protecție. Mi-am stricat cea mai bună pilă de unghii lovind cu ea în limba broaștei, dar în cele din urmă am deschis ușa și m-am aventurat pe holul îngust. În apartamentul meu sunt doar trei încăperi — bucătăria, dormitorul și o baie îngustă — și poți să-l vezi cam pe tot din fața dormitorului, dar nu m-am putut abține să nu privesc prin fiecare ușă, chiar să verific dulapul din hol în care îmi țin aspiratorul. Să mă asigur că dispăruse cu adevărat.

Capul îmi bubuia și mâinile îmi tremurau în timp ce urcam treptele către ușa vecinei. M-am trezit privind peste umăr spre strada întunecoasă, așteptând ca ea să deschidă. Presupuneam că e în jur de ora patru noaptea și a fost nevoie de mult timp și multe bătăi în ușă ca s-o trezesc. Am auzit picioarele doamnei Johnson coborând scările și mormăiturile ei. Când a întredeschis ușa, fața ei era un amestec de confuzie și spaimă, dar când m-a văzut în prag strângându-mi halatul în jurul trupului, cu sânge pe față și pe mâini, expresia i s-a schimbat imediat și a scos lanțul de la ușă.

— O, Dumnezeule mare! Ce s-a întâmplat?

— Am fost jefuită.

Mi-era greu să vorbesc. Nu știu dacă din cauza aerului răcoros de toamnă sau din pricina șocului, dar începusem să tremur convulsiv, iar dinții îmi clănțăneau atât de tare, încât, pentru o clipă îngrozitoare, mi-a trecut prin minte că ar putea să mi se sfărâme în gură. Am alungat acest gând.

— Sângerezi! a spus doamna Johnson, cu fața plină de mâhnire. Of, draga mea, intră, intră.

M-a condus în sufrageria cu covor înflorat din casa ei mică, întunecoasă și supraîncălzită, dar care acum mi se părea un sanctuar.

— Stai jos, stai jos.

A arătat spre o canapea roșie de pluș, apoi, trosnind din încheieturi, s-a așezat în genunchi, făcându-și de lucru cu arzătorul sobei. Gazul a pălpăit puternic, iar eu am simțit căldura crescând cu câteva grade, în timp ce ea se ridica laborios în picioare.

— Îți fac niște ceai cald.

— Doamnă Johnson, mă simt bine, zău. Credeți că...

Însă ea a scuturat grav din cap.

— Când ai avut un șoc, nu e nimic mai bun decât un ceai fierbinte și dulce.

Așa că am stat cu mâinile împreunate în jurul genunchilor, în timp ce ea zdrăngănea prin bucătăria minusculă. S-a întors cu două cani pe o tavă. Am luat-o pe cea mai apropiată și am sorbit din ea, crispându-mă de durere când ceramica fierbinte mi-a atins tăietura de la mână. Era atât de dulce că abia mai simțeam gustul sângelui din gură, ceea ce probabil era o binecuvântare.

Doamna Johnson nu a băut, doar mă privea cu fruntea încrețită de mâhnire.

— Ți-a..., a spus cu voce șovăitoare. Ți-a făcut rău?

Știam ce vrea să zică. Am scuturat din cap, dar am mai luat o gură fierbinte înainte să pot vorbi.

— Nu. Nu m-a atins. Mi-a trântit o ușă în față, de-acolo e tăietura de la obraz. Apoi m-am tăiat la mână în timp ce încercam să ies din dormitor. M-a închis înăuntru.

Am văzut, într-o străfulgerare, cum băteam în limba broaștei cu pila de unghii și o foarfecă. Judah mă tachina mereu că ar trebui să folosesc instrumentele adecvate fiecărui scop — să nu scot dopul cu vârful cuțitului sau să desprind un cauciuc de bicicletă cu o lopătică de grădină. Nu mai departe de weekendul trecut răsese de tentativa mea de a lipi para dușului cu bandă adezivă și se chinuise o după-amiază întreagă să-l dreagă cu rășină epoxidică. Dar Judah era plecat în Ucraina și, în clipa asta, nu puteam să mă gândesc la el. Dacă m-aș fi gândit, aș fi început să plâng, iar dacă plângeam acum, era posibil să nu mă mai opresc niciodată.

— Ah, sărmana de tine.

Am înghițit.

— Doamnă Johnson, mulțumesc pentru ceai, dar de fapt venisem să vă întreb dacă pot să dau un telefon. Mi-a luat mobilul, așa că nu am cum să sun la poliție.

— Bineînțeles, bineînțeles. Bea-ți ceaiul, apoi telefonul e acolo.

A arătat spre o măsuță acoperită cu un mileu, pe care se afla probabil ultimul telefon cu disc din Londra — în afara celor care se puteau găsi la anticariatele din Islington. Mi-am terminat ceaiul, ascultătoare, și apoi am luat telefonul. Pentru o clipă, degetele mele au plutit deasupra cifrei 1, dar apoi am oftat. Bărbatul plecase. Ce mai puteau să facă acum? La urma urmei, nu mai era o urgență.

Așa că am format în schimb 112 și am cerut să fiu direcționată către dispeceratul poliției din zonă, nu către serviciul de urgență.

Am stat așa și m-am gândit la asigurarea pe care nu o aveam, la broasca armată pe care nu o instalasem și la dezas-trul în care se transformase noaptea trecută.

*

Încă mă mai gândeam la asta câteva ore mai târziu, în timp ce mă uitam cum lăcătușul pentru urgențe înlocuiește înculetoarea simplă a ușii mele de la intrare cu o yală ade-vărată și ascultam prelegerea lui despre siguranța casei și despre ce glumă proastă e ușa mea din spate.

— Tăblia asta-1 din PAL, draga mea. Nu trebe decât un șut ca s-o spargi. Vrei să-ți arăt?

— Nu, am spus eu în grabă. Nu, mersi. O s-o repar. Nu te ocupi și de uși, nu-1 așa?

— Nu, da' am un prieten care face asta. Ți dau numărul lui înainte să plec. Între timp, pune-l pe soțul tău să trăn-tească o bucată de placaj de optișpe milimetri pe tăblia aia. Nu cred că vrei să mai pățești ca noaptea trecută.

— Nu, am încuviințat eu.

Asta era mama eufemismelor.

— Un amic de la poliție zice că un sfert din spargerii sunt de fapt recidive. Același indivizi vin să mai fure o dată din același loc.

— Super, am spus eu încet.

Exact asta îmi trebuia să aud.

— Optișpe milimetri. Vrei să scriu pe ceva pentru soțul tău?

— Nu, mersi. Nu sunt căsătorită.

Și, chiar dacă am ovare, *pot* să țin minte un număr simplu de două cifre.

— Aaaa, am înțeles. Deci așa, a spus el, ca și cum asta ar fi dovedit ceva. Și nici tocul ușii nu e ceva cu care să te mândrești prea mult. Ar fi bine s-o ranforsezi cu bare tip Londra. Altfel, poți să ai cea mai bună broască posibilă, dacă îți sparg tocul ușii e totuna. Am în camionetă una care s-ar putea potrivi. Știi despre ce vorbesc?

— Știu ce e, am spus eu obosită. O bucată de metal care vine peste lăcașul broaștei, nu?

Bănuiala mea era că voia să stoarcă cât mai mulți bani de la mine, dar deja nu-mi mai păsa.

— Știi ce, a spus el, ridicându-se și băgând dalta în buzunarul de la spate, o să fac bara tip Londra și o să pun o bucată de placaj pe ușa din spate gratis. Am în camionetă niște placaj de mărimea potrivită. Nu mai fi tristă, draga mea. N-o să mai între nimeni, cel puțin nu pe *aici*.

Din cine știe ce motiv, cuvintele lui nu mă linișteau.

După ce a plecat, mi-am făcut un ceai, umblând de colo-colo prin apartament. Mă simțeam ca Delilah atunci când un motan intrase în casă prin trapa pentru pisici și făcuse pipi în hol — Delilah patrulase ore întregi prin toate camerele, frecându-se de mobile și făcând pipi în colțuri, ca să-și revendice spațiul.

Eu n-am mers până la a face pipi pe pat, dar aveam aceeași senzație de invadare a spațiului, simțeam nevoia să revendic ceea ce fusese violat. *Violat?* a spus o voce joasă din capul meu. *Fii serioasă, ești prea melodramatică.*

Dar mă simțeam într-adevăr violată. Micul meu apartament mi se părea distrus — pângărit și nesigur. Până și descrierea pe care trebuise s-o ofer poliției fusese un chin: da, l-am văzut pe intrus, nu, nu-l pot descrie. Ce era în geantă? A, mă rog, viața mea: banii, mobilul, permisul de conducere, medicamentele, cam tot ce aveam nevute, de la rimel până la abonamentul de transport în comun.

Tonul energic și impersonal al vocii de la numărul poliției îmi răsună încă în cap.

— Ce fel de telefon?

— Nu era de valoare, am spus eu obosită. Doar un iPhone vechi. Nu-mi amintesc modelul, dar pot să aflu.

— Mulțumesc. Orice v-ați putea aminti în privința tipului și seriei ar putea fi de ajutor. Și ați vorbit de medicamente — ce fel, dacă pot să întreb?

Am intrat imediat în defensiva.

— Ce legătură are asta cu problemele mele medicale?

— Niciuna, a spus operatorul răbdător, chiar enervant de răbdător. Numai că unele pastile se vând pe stradă pe bani.

Știam că furtul care mă inundase din pricina întrebărilor lui nu era rezonabilă — își făcea doar datoria. Spărgătorul era cel care comisese infracțiunea. Atunci de ce mă simțeam ca și cum eu aș fi fost cea interogată?

Aproape ajunseseam în sufragerte cu cealul când am auzit bătăi în ușă — atât de puternice în apartamentul tăcut și răsunător că m-am împiedicat, apoi am încremenit în cadrul ușii pe jumătate în picioare, pe jumătate ghemuită.

Preț de o clipă, mi-a apărut în minte imaginea înfiorătoare a unei fete cu glugă, a unor mâini cu mănuși de latex.

Abia când ușa a bubuit din nou m-am uitat în jos și mi-am dat seama că ceașca mea de ceai zăcea spartă pe